

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně: **O. B.**, bytem P V. v., P., zastoupené Mgr. Ivetou Moroz, advokátkou se sídlem Královská 16/1081, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. 11. 2011, č. j. MV-94741-4/VS-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. 11. 2011, č. j. MV-94741-4/VS-2011, kterým zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2011, č. j. VS-19/53/2-2011, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.

Žalobkyně namítá nesprávné právní posouzení skutkových zjištění ze strany žalovaného hroubou nepřiměřenost rozhodnutí, porušení zásady proporcionality a zásady správního uvážení. Důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně měla být skutečnost, že žalobkyně neplnila povinnosti vyplývající jí ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když od data povolení trvalého pobytu na území ČR nehradila pojistné ve stanovené výši a vznikl jí tak dluh na pojistném. V době od 29. 1. 2002 do 30. 10. 2002 měla

nedoplatek na zdravotním pojištění ve výši 3.155,- Kč a ve výši 3.850,- Kč a na penále ve výši 153,- Kč a 831,- Kč. Žalobkyně namítala, že nedoplatek na zdravotním pojištění vznikl v době, kdy byla osobou bez zdanitelných příjmů, v době, kdy byla krátce vdaná, bez zaměstnání a nebyla dostatečně obeznámena s veškerými povinnostmi, které jí z různých zákonů plynuly. Žalobkyně k tomuto uvedla, že za nesplnění zákonné povinnosti, spočívající v řádné a včasné úhradě platby na zdravotní pojištění jí byla udělena sankce v podobě penále, které uhradila. Další sankci za identické jednání shledala žalobkyně nepřiměřeně tvrdou, a to i s přihlédnutím k poměru výše včas neuhrazených plateb v roce 2002 a výše celkově řádně od roku 2002 doposud na zdravotní pojištění plateb uhrazených. Z toho jasně vyplývá, že k právnímu řádu ČR chová dostatečný respekt.

Dalším důvodem pro nevyhovění žádosti měla být skutečnost, že žalobkyně nesplnila podmínku pro udělení státního občanství dle § 7, odst. 1, písm. e), když neoznámila v zákonné lhůtě cizinecké policii změnu svého stavu z důvodu rozvodu manželství. Žalobkyně uvedla, že změnu stavu nahlásila ihned poté, co na tuto povinnost byla upozorněna v rámci ústního jednání konaného dne 7. 4. 2011. Již v rozkladu zdůraznila, že tento přestupek je zákonem klasifikován jako jeden z nejméně závažných přestupků, žalobkyni za tento přestupek nebyla uložena pokuta ani jiná sankce a sankci spočívající v neudělení státního občanství, resp. v neprominutí nesplnění této podmínky, shledává za nepřiměřeně tvrdou. Je přesvědčeno o tom, že žalovaný měl vyhovět alespoň její žádosti o prominutí splnění této podmínky, což neučinil. Dle názoru žalobkyně porušení zákonných povinností, kterých se dopustila, nevykazovala takovou míru závažnosti či nebezpečnosti pro společnost, potažmo pro Českou republiku, aby neudělení státního občanství bylo sankcí za jejich porušení, resp. adekvátním ochranným prostředkem České republiky před cizincem – delikventem. Odmítnutí udělení státního občanství pro porušení zákonných povinností v rozsahu, v jakém k těmto došlo, shledala žalobkyně v hrubém nepoměru a odporující smyslu a účelu zákona o státním občanství.

Proti dalšímu důvodu pro neudělení státního občanství, kterým bylo neprokázání zdroje finančních prostředků, ze kterých žalobkyně zakoupila na území České republiky dvě nemovitosti a ze kterých uspokojuje potřeby své a svého nezletilého syna, se žalobkyně se v rozkladu ohradila a označila ho za nezákonný, když podmínky pro udělení státního občanství jsou taxativně vymezeny v ustanovení § 7 zákona č. 40/1993 Sb. Dle názoru žalobkyně se Ministerstvo vnitra i žalovaný dopustili nezákonného postupu, když v rozporu s taxativním výčtem zákonných povinností, které musí žadatel o státní občanství splnit, rozšířili svévolně tento okruh zákonných povinností o povinnost prokázání původu peněz dovezených do ČR žalobkyní a příslušníky její rodiny. Došlo tedy k překročení zákonných mezí správním orgánem v rozhodovací činnosti.

Žalobkyně také namítla, že žádný ze správních orgánů nepřihlédl ke skutečnosti, že nezletilý syn žalované je občanem České republiky. Tímto došlo k porušení zásady jednotného státního občanství v rodině. Nesprávný, resp. nezákonný postup žalovaného měl negativní dopad do sféry subjektivních práv nejen žalobkyně, ale i jejího nezletilého syna.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal v plném rozsahu na odůvodnění rozhodnutí na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Ze správního spisu soud zjistil následující ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobkyně dne 28. 1. 2011 zažádala o udělení státního občanství České Republiky. V žádosti uvedla, že splňuje všechny podmínky dle zákona č. 40/1993 Sb., neboť je státní občankou Ukrajiny, trvalý pobyt na území České republiky jí byl povolen od 29. 1. 2002, když uzavřela manželství se státním občanem České republiky. Z tohoto manželství se narodil syn Maxim, který je státním občanem České republiky po otci. Manželství bylo pravomocně rozvedeno dne 20. 10. 2009.

Dne 7. 4. 2011 proběhlo ústní jednání, v rámci kterého byla žalobkyně seznámena s obsahem spisu. V rámci ústního jednání žalobkyně předložila cestovní pas Ukrajiny platný od 24. 6. 2005 do 24. 6. 2015 a uvedla, že dvakrát ročně cestuje na Ukrajinu na dobu dvou týdnů, krátkodobě cestuje na dovolenou do Rakouska a Spolkové republiky Německo. Při tomto jednání žalobkyně dále uvedla, že nikdy nebyla v evidenci uchazečů o zaměstnání a nikdy nepodnikala jako fyzická osoba. Je jednatelkou a společníkem firmy Four „K“ Investment, s. r. o. a jednatelkou společnosti Koncept Invest Croupe, s. r. o. Žalobkyně uvedla, že spolu se svým synem bydlí na adrese povoleného pobytu v rodinném domku, který zakoupila do osobního vlastnictví v roce 2004. Prostředky na koupi tohoto rodinného domku získala dle svého tvrzení prodejem bytu a veškerého majetku na Ukrajině. Tyto finanční prostředky převážela z Ukrajiny v hotovosti buď ona, nebo členové její rodiny a také prostřednictvím Western Union.

Součástí spisu je

- potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti s tím, že žalobkyně je zdravotně pojištěna od data povolení trvalého pobytu;
- registrační údaje Všeobecné zdravotní pojišťovny, ze kterých vyplývá, že ke dni 16. 1. 2010 měla žalobkyně nedoplatek ve výši 831,- Kč, který uhradila dne 27. 10. 2010;
- vyúčtování zdravotního pojištění za období od 29. 1. 2002 do 28. 3. 2011, ze kterého je zřejmé, že žalobkyně v době, kdy byla vedena jako osoba bez zdanitelných příjmů, tj. od 29. 1. 2002 do 31. 10. 2002, měla nedoplatek na zdravotním pojištění ve výši 3.155,- Kč a na penále ve výši 153,- Kč, který uhradila dne 24. 7. 2002 a s tím související nedoplatek na pojistném ve výši 3.850,- Kč uhradila dne 6. 3. 2003.
- kopie pracovní smlouvy žalobkyně a její dodatek, ze kterého vyplývá, že žalobkyně je od 20. 11. 2002 zaměstnána ve společnosti Aerosvit, a.s. a její měsíční příjem činí cca 23.000,- Kč.
- výpisy z obchodního rejstříku společností Four „K“ Investment, s. r. o. a Koncept Invest Croupe, s. r. o., potvrzení finančního úřadu a Pražské správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti obou společností a dále kopie daňových přiznání těchto společností, za Four „K“ Investment, s.r.o. byla za rok 2002 odvedena daň ve výši 11 780,- Kč, v roce 2003 byla odvedena daň ve výši 4 030,- Kč, za rok 2004 činila daň ve výši 9 240,- Kč, za rok 2005 byla daň ve výši 11 960,- Kč, za rok 2006 daň ve výši 6 960,- Kč, za rok 2007 daň ve výši 9 600,- Kč za rok 2008 daň ve výši 42 840,- Kč, za rok 2009 daň ve výši 800,- Kč a za rok 2010 pak byla odvedena daň ve výši 1 330,- Kč. Společnosti Koncept Invest Groupe, s.r.o. za roky 2009 a 2010 za uvedené roky nevznikla společnosti žádná daňová povinnost.
- kupní smlouvu na rodinný domek v Praze 8 – Libni, tj. na adrese povoleného pobytu, který zakoupila v roce 2004 za částku 5.284.040,- Kč, a Smlouvu o převodu vlastnictví bytové jednotky v Praze 3, který zakoupila za částku 3.259.344,- Kč v roce 2005. Cena za obě nemovitosti byla zaplacená v hotovosti.

- výpis z Rejstříku trestů, ze kterého vyplývá, že žalobkyně nebyla v posledních pěti letech odsouzena za úmyslný trestný čin;
- doklad o prokázání znalosti českého jazyka.

Dne 15. 7. 2011 č. j. VS-199/53/2-2011 žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o udělení státního občanství, když nesplnila podmínku dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., protože řádně neplatila zdravotní pojištění po celou dobu trvalého pobytu na území ČR. Dále žalobkyně porušila zákon o pobytu cizinců, když nenahlásila včas změnu svého stavu. Tím porušila i povinnost cizince hlásit změny podle § 98 odst. 1 zákona č. 326/99 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Uvedenou podmínku může Ministerstvo vnitra dle § 11 odst. 4 citovaného zákona prominout pouze z důvodu hodných zvláštního zřetele. Takové důvody však u žalobkyně shledány nebyly. Žalovaný ve svém odůvodnění dále uvedl, že bylo potřeba vzít do úvahy i neprokázání zdroje finančních prostředků, ze kterých si žalobkyně zakoupila uvedené nemovitosti a veškeré životní potřeby své a svého syna. Dosud prokázané příjmy žalobkyně byly v tomto smyslu zjevně nedostatečné a ministerstvo vnitra nemohlo akceptovat prohlášení žalobkyně o to, že finanční prostředky čerpala z prodeje nemovitostí na Ukrajině, když toto prohlášení nebylo nijak ověřeno a nelze ho mít za prokázané.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 8. 2011 rozklad, jehož odůvodnění v podstatě koresponduje námitkám uvedeným v podané žalobě. Pokud žalovaný jako důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně uvedl neprokázání zdroje finančních prostředků, ze kterých žalobkyně zakoupila na území ČR dvě nemovitosti a ze kterých uspokojuje potřeby své a svého nezletilého syna, odmítla jej žalobkyně jako nezákonný a namítla, že podmínky pro udělení státního občanství jsou taxativně vymezeny v ustanovení §7, zákona o státním občanství. Žalobkyně poukázala na to, že trvale žije na území České republiky téměř deset let a že středisko jejích životních zájmů se nachází výlučně a jen v České republice.

O podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra napadeným rozhodnutím, kterým rozklad zamítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně nesplňuje podmínku uvedenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť porušila zvláštní právní předpisy tím, že nesplnila své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění a nenahlásila v zákonem stanovené lhůtě změnu osobního stavu. Ministr vnitra zdůraznil, že žalobkyně porušovala předpisy o veřejném zdravotním pojištění opakovaně a dlužila na pojistném částky nikoli bagatelní výše. Prvořadou povinností osoby, resp. cizince, který se uchází o státní občanství České republiky, je náležitý respekt k právnímu řádu hostitelského státu a plnění povinností. K námitce žalobkyně, že nehradila pojistné, jelikož neměla znalost právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění v České republice, ministr vnitra uvedl, že takové odůvodnění je irelevantní, jelikož znalost a dodržování právních předpisů je jedním ze znaků úzkého, faktického a trvalého vztahu mezi státem a jeho občanem. K námitce žalobkyně, která kategoricky odmítá tvrzení správního orgánu o neprokázání zdroje finančních prostředků ke koupi nemovitostí v České republice, ministr vnitra uvedl, že pouhé tvrzení žalobkyně, že finanční prostředky ke koupi nemovitostí měla z prodeje veškerého majetku na Ukrajině, je nedostačující a nelze tak ověřit jejich transparentnost. Splnění nebo prominutí splnění zákonem stanovených podmínek je pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost individuálně, řádně, spolehlivě a z více hledisek posoudit při respektování smyslu a účelu zákona o státním občanství, a mezi, které tento zákon stanoví. Ministr vnitra neshledal důvod hodný zvláštního zřetele k prominutí nesplněné podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním

občanství, když žadatelka porušila zákon o pobytu cizinců a nehradila platby na veřejné pojištění. Rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., podle kterého soud může o věci samé rozhodnout bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Žalobkyně nesouhlas s tímto postupem nevyjádřila a žalovaný s ním výslovně souhlasil.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně 5 let povolen trvalý pobyt a pro tuto dobu se zde převážně zdržuje,
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbude dosavadní státní občanství nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
- c) nebyla v posledních 5 letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Městský soud v Praze konstatuje, že podle výše uvedené právní úpravy není dán právní nárok na udělení státního občanství. Koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci a je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství. Ani v případě splnění všech zákonných podmínek pro udělení státního občanství (ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.) tedy nemusí být žádosti o udělení státního občanství České republiky vyhověno.

V legislativní praxi se za slovem „lze“ nebo „může“ skrývají případy, kdy právní předpis poskytuje správnímu orgánu prostor pro správní uvážení v rámci podmínek, které stanoví. Tato pravomoc správních orgánů je označována jako pravomoc diskreční. Trvalost a pevnost svazku, institutu státního občanství, jenž je trvalým a pevným svazkem fyzické osoby s Českou republikou, je dána plnou integrací fyzické osoby projevující se v rodinných, pracovních, sociálních a dalších vazbách. Ministerstvo vnitra je proto nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže jít proto o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.. V případě, že jsou podmínky uvedené v shora citovaném ustanovení splněny, správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství České republiky a právě v této další fázi nastupuje správní uvážení.

Stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě

volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s.). Jde-li - jako je tomu v daném případě - o zcela volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 4.2.2006, č.j. 2As 31/2005-78, a ze dne 20.8.2009, č.j. 5As 39/2009-81, i když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Správní orgán zejména nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další, v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z doslovného chápání významu slova „lze“. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství by právě bylo libovůlí. Výčet v citovaném ustanovení považuje soud, shodně se žalobkyní, za taxativní; rozšířit jej lze jen na základě jiného výslovného zákonného ustanovení.

Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že se žádosti žalobkyně podrobně zabývaly, náležitě zjistily skutečný stav věci a provedené důkazy řádně zhodnotily. Na základě uvedeného pak dospěly k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť po určitou dobu neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění a také proto, že žalobkyně porušila § 98 odst. 1 zákona č. 326/99 Sb., neboť nenahlásila včas změnu svého stavu. Žalobkyně se v podané žalobě snaží své jednání, kterým porušila povinnosti dané jí zákonem bagatelizovat. Uvádí, že se jednalo jen o malé částky, které dlužila na pojištění a změnu stavu že nahlásila hned po té, co byla na porušení povinnosti upozorněna u ústního jednání. S tímto pohledem soud nesouhlasí. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně porušila uvedené povinnosti a nesplňuje tak skutečně podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, tedy že plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Pokud pak správní orgány neshledaly u žalobce důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí této podmínky v případě opožděného nahlášení změny osobního stavu a v případě neplacení pojištění po uvedenou dobu, když dospěly k závěru, že u žalobkyně nebyly shledány žádné objektivní ani subjektivní překážky, které by jí bránily v plnění zákonných povinností, nelze tomuto závěru nic vytknout. Žalobkyně sama žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by měl žalovaný tento svůj závěr přehodnotit ve prospěch žalobkyně, neuvádí.

Žalobkyně dále namítla, že neprokázání zdroje finančních prostředků, ze kterých žalobkyně zakoupila na území České republiky dvě nemovitosti a ze kterých uspokojuje potřeby své a svého nezletilého syna, je nezákonný důvod pro neudělení státního občanství, když podmínky pro udělení jsou taxativně vymezeny v § 7 zákona č. 40/1993 Sb. S tímto závěrem soud nesouhlasí. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný toto kritérium hodnotil z hlediska toho, zda žalobkyně dodržuje zákony České republiky, neboť jak bylo prokázáno minimálně ve dvou případech tyto zákony skutečně porušila. Pokud jde o prokázání původu finančních prostředků na zakoupení nemovitostí, poukázal ministr vnitra v napadeném rozhodnutí na to, že podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, je poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 350.000,- Kč, povinen provést platbu bezhotovostně; to neplatí, jde-li o platbu, která musí být podle zvláštního provedena v hotovosti. Pokud tak žalobkyně tvrdila, že nemovitosti v České

republiky hradila v hotovosti a tudíž nemůže jinak prokázat koupi nemovitostí než kupní smlouvou. Z toho ministr vnitra dovodil, že i v tomto případě žalobkyně porušila zákon ČR, pokud platby neprovedla bezhotovostně. Soud proto posuzování žalovaného z tohoto hlediska nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani za rozšíření podmínek stanovených v § 7 odst. 1 uvedeného zákona. Skutečnost, že správní orgány přihlédly k tomu, zda žalobkyně dodržuje zákony země, jejíž státní občanství chce získat, je dle názoru soudu adekvátní smyslu a účelu zákona o státním občanství. Povinností žalobkyně jako cizinky s povoleným trvalým pobytem v České republice bylo seznámit se s povinnostmi, které je podle právního řádu České republiky nezbytné plnit. Znalost a dodržování právních předpisů je jedním ze znaků úzkého, faktického a trvalého vztahu mezi státem a jeho občanem. Na každém, kdo se uchází o udělení státního občanství České republiky, lze právem požadovat, aby zcela beze zbytku plnil své zákonné povinnosti a jeho chování bylo transparentní a prosté všech pochybností. Navíc je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o udělení státního občanství, bylo zejména porušování zákona o veřejném zdravotním pojištění a zákona o pobytu cizinců na území České republiky, které nebylo žalobkyní zpochybněno, tento důvod je pro zamítnutí žádosti dostačující, nesplnění této podmínky nebylo prominuto, neboť žalovaný neshledal pro to důvody zvláštního zřetele hodné a netransparentnost chování žalobkyně pak byla pouze podpůrným důvodem. Důvody, pro které nebylo žádosti žalobkyně o udělení státního občanství vyhověno tak jsou z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů zřejmé a soud je považuje za dostatečné pro závěr, že správní orgány nerozhodovaly na základě libovůle a při svém rozhodování nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení.

Žalobkyně v další žalobní námitce namítala porušení zásady jednotného občanství v rodině, když nezletilý syn žalobkyně je občanem České republiky. Podle ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobkyně v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného námitku porušení zásady jednotného státního občanství v rodině nevznesla a nelze proto vytýkat ministru vnitra, že se důvodností této námitky nezabýval. Z tohoto důvodu soud tuto námitku žalobkyně důvodnou neshledal.

Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že v přezkoumávaném správním řízení nedošlo k porušení práv žalobkyně. Správně pak posoudily v souladu s principem proporcionality splnění těch podmínek, jež jsou obsaženy v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., a napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se dle názoru soudu žalovaný dostatečně vypořádal se všemi důvody rozkladu a řádně odůvodnil názor, ze kterého při rozhodování o rozkladu vycházel. Správní uvážení je v daném případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění, která mají oporu ve správním spise.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu